

[Aksel Larsen.]

højere lønnet end Statens højeste Embedsmænd. Efter min Mening skal man i Statens Tjeneste beskæftige Folk, som er virkelig dygtige Fagfolk, Specialister paa deres Omraade, og der kommer man i nogen Grad til at tage Hensyn til, hvilke Lønninger de paagældende kunde have opnaaet, hvis de ikke var i Statstjeneste, og det bevirker, at man visse Steder kommer til at betale høje Lønninger. Hvad Ministrene angaar, er det imidlertid noget helt andet. De er ikke Embedsmænd, de er ikke Tjenestemænd, men de er en Art politisk ledende Funktionærer, og det er absolut ikke saadan, at Folk, der har et politisk Tillidshverv, skal have deres Løn trimmet efter, hvad Specialister eller Fagfolk kan opnaa, eller hvad det kan være nødvendigt at betale dem. Derfor anser jeg det aldeles ikke for betænkeligt, om Ministerlønningerne, ogsaa med den her foreslaaede Forhøjelse, skal komme til at ligge under, hvad der muligvis betales de højest lønnede Tjenestemænd og andre, og jeg finder ikke, at der er Grund til at spekulere paa nogen yderligere Forhøjelse.

Forslaget om Ændringer i Valgloven falder i to Dele. Den første Del er et Forslag om Forhøjelse af Rigsdagsmedlemmernes aarlige Vederlag. Der er Grund til ogsaa af Hensyn til den offentlige Forstaaelse af Problemet at understrege, at det hedder Vederlag og ikke Løn. Der betales et Vederlag til de Folk, der vælges som Folkets politiske Tillidsrepræsentanter, og dette Vederlag betales dem, fordi de i den Tid, de er optaget af Rigsdagsvirksomhed, af Virksomheden i det offentlige, Statens og Samfundets Tjeneste, fornuftigvis ikke saa godt kan beskæftige sig med at tjene til Livets Ophold, og saa maa de have en Slags Erstatning for dette Indtægtstab eller have Mulighed for at eksistere, hvis deres Rigsdagsvirksomhed gør det udelukket for dem at bibeholde deres normale Erhverv, at tjene til Livets Ophold.

Det er altsaa ikke en Løn, det er et Vederlag, og saa er det paa den anden Side givet, at dette Vederlag maa have en saadan Højde, at ingen af økonomiske Grunde skal være tvunget til at sige nej til at modtage et politisk Tillidshverv, som Folk maatte ønske at give ham eller hende.

Der er naturligvis Forskel paa de forskellige Personers Stilling i saa Henseende. Det afhænger af, hvilket Erhverv de kommer fra, hvilken Samfundsklasse de hører til, hvilken Normalindtægt de har, hvilken Formue de besidder, og hvilke Muligheder for at tjene Penge ved Siden af Rigsdags-

hvervet de maatte have. Givet er det imidlertid, at i den Tid, Rigsdagen er samlet — og det vil efterhaanden praktisk talt sige hele Aaret, ganske vist unormalt længe i Aar, men paa den anden Side var det ogsaa før Krigen største Parten af Aarets Maanedere, Rigsdagen var samlet —, kan f. Eks. Arbejdere og Tjenestemænd og dermed lige stillede enten absolut ikke passe deres normale Erhverv eller kun passe det i meget ringe Maalestok, hvilket enten totalt berøver dem deres normale Indtægt eller sætter den ganske væsentligt ned. Rigsdagsmedlemmernes Vederlag maa sættes saa højt, saa ogsaa Arbejdere har Raad til at være Medlemmer af Rigsdagen, og det maa man tage Hensyn til, naar man nu skal foretage Reguleringen.

Det er i øvrigt et Princip, man burde gennemføre paa andre af Samfundslivets Omraader, hvor der er Tale om offentlige Tillidshverv eller borgerlige Ombud. Man tager ikke altid Hensyn til det. F. Eks. er det saadan, at det Vederlag, der ydes Domsmand eller Nævninge, er saa latterligt ringe, at Kommunalbestyrelserne i mange Tilfælde ligefrem maa lade være med at sætte Arbejdere paa Grundlisten, fordi man ikke kan forsvare det over for de paagældendes Økonomi. Det bevirker imidlertid, at de paagældende Grundlister ikke bliver fuldgyltige Gennemsnitsudsnit af Befolkningen, og enhver maa erkende Skævheden derved. Det er ikke det, vi behandler ved denne Lejlighed, men jeg ønskede at bemærke det for yderligere at anskueliggøre vort Syn paa Rigsdagsmedlemmernes Vederlag.

Jeg er som de andre Partiers ærede Ordførere af den Mening, at det Vederlag, man hidtil har udbetalt, har været et og er for ringe, naar man tager Hensyn til de forhøjede Leveomkostninger og naturnødvendigt ogsaa maa tage Hensyn til, at Rigsdagsmedlemsvirksomheden kan medføre visse Udgifter, som man ikke har, hvis man bor hyggeligt og fredeligt hjemme og passer sit normale Erhverv. Derfor maa der skrives til en Forhøjelse, og vort Parti finder, at de Satser, der foreslaas, er rimelige, og vi har ogsaa i Forhandlingerne paa Forhaand givet vor Tilslutning dertil.

Jeg kunde have ønsket, at den højtærede Indenrigsminister havde benyttet Lejligheden til at give lidt udførligere Oplysninger om Konsekvenserne af dette Lovforslag, hvis det bliver vedtaget. Ogsaa hvad Vederlaget angaar, har vi kun faaet at vide, at det skal udbetales med et vist Grundbeløb, nemlig paa 5 700 Kr. aarlig for de Medlemmer, der har Bopæl i København eller